

under Valget: Gennemførelsen af Parikronen? Det ærede Medlem Hr. Stauning nævnte her et Møde i Kolind og refererede en Udtalelse af den højtærede Finansminister, og den er jo rigtigt refereret, i det væsentlige, saa vidt jeg husker. Men jeg har jo ogsaa det Indtryk, at den højtærede Finansminister var en af dem, der var mest forsigtige med deres Udtalelser. I alt Fald har jo et stort Flertal af Venstres Kandidater under Valgkampen været ude med adskilligt mere vidtgaende Løfter. Statsministeren har jo ogsaa selv svaret paa dette Spørgsmaal, og hans Svar var et Nej. Det vilde være lykkeligt, om dette kunde være lærerigt for Fremtiden med Hensyn til Afgivelse af Løfter.

Naar jeg nu spørger: Hvilken Udsigt har disse Lovforslag til at blive gennemført? maa jeg sige, at ingen jo kan være i Tvivl om, at en Gennemførelse kun kan ventes med Støtte fra konservativ Side. Vi ser altsaa nu en demokratisk Regering i Danmark i en ejendommelig Situation, at den til Gennemførelse af Lovforslag, som den anser for bydende nødvendige, og som efter min Mening altsaa indeholder en haard Dom over Demokratiets Politik, kun kan vente Støtte fra det Parti, som det forenede sejrige Demokrati her i Landet har bekæmpet i en Menneskealder, netop ved en Henvisning til de Velsignelser, som den demokratiske Lovgivning vilde bringe det danske Samfund. Det gør jo ikke Stillingen mindre ejendommelig, at det mest yderliggaaende demokratiske Parti, vi har her i Salen, har et stille Haab om, at det ikke skal lykkes at gennemføre disse Forslag, i hvert Fald ikke i uændret Skikkelse, og at dette Haab ogsaa knytter sig til det konservative Folkeparti. Det er unægtelig en ejendommelig Stilling for det Demokrati, der for et kvart Aarhundrede siden greb Statens Ror med store Forventninger og Forsikring om egen Evne til at styre.

Hvorledes er da det konservative Partis Stilling? Jeg skal først gøre nogle Bemærkninger om den politiske Stilling. Jeg vender tilbage til Udspringet, til Valget. Dette gav jo det Resultat, at der i Folketinget skabtes den Tilstand, der allerede forelaa i Lands tinget, at Venstre og Konservative tilsammen havde Flertal. Det konservative Parti havde forud erklæret, at vi var at finde paa Linien 1920—24. Der forelaa altsaa ingen Nødvendighed for at gaa til en Mindretalsregering; der kunde have været dannet en Regering, en Venstreregering, en ren Venstreregering med solid parlamentarisk Basis, men Venstre havde

Valget — og Venstre vilde det ikke saaledes. Venstre byggede sin Regering, ikke paa et saadant Flertal, men mere paa det negative, at der ikke mere i Tinget var et radikalt-socialistisk Flertal, og at derfor Muligheden for en socialdemokratisk Regering ikke længere forelaa. Saaledes var jo Stillingen allerede før Valget, det var jo netop denne Omstændighed, der fremkaldte Valget. Men Venstre valgte altsaa at danne en Mindretalsregering, og jeg antager, at man gjorde det ud fra et partibestemt Ønske om at staa frit og ud fra et Ønske om paa denne Maade at undgaa at tage Hensyn til den Valgets Strømpil, der tydeligt pegede i Retning af en positiv Erhvervspolitik.

Jeg siger dette uden Bitterhed og uden Bebrejdelse, jeg forstaar i og for sig godt, at man gjorde det, og jeg siger det kun for at bringe i Erindring og slaa fast, hvorledes hele Stillingen var, og hvorledes den er. Venstres Regering kom til at staa frit — Modstykket dertil er, at vi kom til at staa frit. Venstres Regering fik Lejlighed til at udforme sine Forslag helt efter sit Hjerte, og det er en Selvtølge, at vi ikke i nogen Henseende kan føle os politisk forpligtede overfor disse Forslag. Naar man i disse Dage fra visse Kredse søger at paavirke os og peger paa, at de Konservative har en Pligt til at sørge for, at det Flertal af Venstre og Konservative, der nu foreligger, ogsaa benyttes til Gennemførelse af de Forslag, som man anser for samfundsmæssigt nødvendige, navnlig Nedskaeringen af Statens Udgifter, ja, saa maa jeg deroverfor sige: Henvend Dem til Venstre, Venstre, der havde Muligheden for at samle de to Grupper til et fælles Samarbejde, til et Flertal, og som ikke ønskede at gøre det! Hvad særlig Nedskaeringsforslagene angaar, har vi jo fra konservativ Side ikke været ude med gyldne Løfter om store Skattenedsættelser, vi har under vor Valgkamp omhyggelig undgaaet at give saadanne Løfter. Vi staaar derfor ikke i nogen Henseende som Kautionister, hverken retlig, moralsk eller parlamentarisk, for de af Venstre givne Løfter, og Venstre savner derfor efter vor Opfattelse Ret til, hvis det ikke skulde lykkes det at opfylde disse Løfter, da at udskrive Valg, thi der foreligger efter vor Opfattelse intet nyt at spørge Vælgerne om, ingen ny Situation, og den foreliggende Situations Muligheder er ikke udtømt. Venstre har i sin Tid, efter først at have sikret sig det radikale Partis Tilsagn, fra os ønsket et bestemt Tilsagn, nemlig Tilsagnet om Fred og Ro til Udarbejdelse af Nedskaeringsforslagene, og dette Tilsagn er jo